

บทที่ 4

วิเคราะห์หลักกฎหมายและบทลงโทษของประเทศไทยเปรียบเทียบกับต่างประเทศ เกี่ยวกับบทกำหนดโทษกรณีผู้ขับขี่ปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์

การศึกษาครั้งนี้ผู้เขียนได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบถึงรายละเอียดของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกรณีเมาแล้วขับของประเทศไทย รวมถึงการศึกษาเปรียบเทียบกระบวนการบังคับใช้กฎหมายว่ามีความแตกต่างกันอย่างไรในแง่ของกฎหมาย และวิธีการตรวจวัด บทลงโทษตลอดจนแนวทางการลงโทษตามกฎหมายวิเคราะห์ประเด็นสำคัญทางกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นมาตรการการลงโทษทั้งของไทยและของต่างประเทศ รวมทั้งวิเคราะห์การแก้ไขปัญหกรณเมาแล้วขับของไทยและของต่างประเทศโดยเปรียบเทียบเป็นตารางให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจน ซึ่งในกรณีแรกจะเป็นการวิเคราะห์ปัญหามาตรการบังคับทางกฎหมายกรณีไม่แจ้งสิทธิผู้ขับขี่ปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์ตามมาตรา 43 (2) ซึ่งในประเด็นปัญหาของกรณีผู้ขับขี่ปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์นั้นพบว่าก่อนที่จะมีการกักตัวเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่มีการการแจ้งสิทธิให้ผู้ขับขี่ทราบก่อน ส่วนในประเด็นต่อมาจะวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดอัตราโทษกรณีปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์โดยเปรียบเทียบกับต่างประเทศแล้วนำมาปรับปรุงกฎหมายไทยให้มีความเข้มงวดและเพิ่มโทษที่รุนแรงขึ้น ประเด็นสุดท้ายจะเป็นการวิเคราะห์ปัญหการกำหนดโทษตามปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดและจำนวนครั้งที่กระทำความผิด กรณีปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์ เปรียบเทียบกับต่างประเทศว่าอัตราโทษในแต่ละประเทศมีความเด็ดขาดและรุนแรงมาน้อยเพียงใดเพื่อนำมาปรับใช้กับประเทศไทย

4.1 วิเคราะห์ปัญหามาตรการบังคับทางกฎหมายกรณีไม่แจ้งสิทธิของผู้ขับขี่กรณีการปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์

ปัญหากรณีไม่แจ้งสิทธิของผู้ขับขี่กรณีการปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 142 วรรคแรก วรรคสอง และวรรคสามกำหนดว่า “เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้ขับขี่หยุดรถในเมื่อกรณีที่มีพฤติการณ์อันควรเชื่อว่าผู้ขับขี่ฝ่าฝืนมาตรา 43 (1) หรือ (2) ให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงาน

สอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้มีการทดสอบผู้ขับขี่ดังกล่าวว่าห่อนความสามารถในอันที่จะขับหรือเมาสุราหรือเมาอย่างอื่นหรือไม่ ในกรณีที่ผู้ขับขี่ตามวรรคสองไม่ยอมให้ทดสอบ ให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจกักตัวผู้นั้นไว้ดำเนินการทดสอบได้ภายในระยะเวลาเท่าที่จำเป็นแห่งกรณีเพื่อให้การทดสอบเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว หากผู้นั้นยอมให้ทดสอบและผลการทดสอบปรากฏว่าไม่ได้ฝ่าฝืนมาตรา 43 (1) หรือ (2) ก็ให้ปล่อยตัวไปทันที” จะเห็นได้ว่า ในประเด็นปัญหาของกรณีที่ผู้ขับขี่ปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์นั้น พบว่าก่อนที่จะมีการกักตัวเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่มีการการแจ้งสิทธิให้ผู้ขับขี่ดังนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจจะต้องแจ้งสิทธิให้ผู้ขับขี่ทราบถึงโทษและกระบวนการดำเนินการทางกฎหมายให้กับผู้ขับขี่ทราบก่อนแล้วถึงดำเนินการจับกุมผู้ขับขี่นั้นหากต้องสงสัยว่า “เมาแล้วขับ”

จากแนวความคิดการคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพในร่างกายของประชาชน จะเห็นว่าการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์จากร่างกายของบุคคลนั้น เป็นการแสวงหาพยานหลักฐานจากร่างกายของบุคคลในชั้นสอบสวน เพื่อใช้เป็นพยานหลักฐานลงโทษบุคคลที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติของกฎหมาย แต่การกระทำดังกล่าวเป็นการรบกวนร่างกายของบุคคล (ประชาชน) คือ เป็นการกระทบกระเทือนต่อสิทธิในร่างกายของบุคคลที่เป็นสิทธิส่วนตัว การแสวงหาพยานหลักฐานดังกล่าวจึงต้องกระทำภายใต้บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560

ดังนั้น การบัญญัติกฎหมายจราจรในลักษณะนี้จึงอาจเป็นปัญหาในการตีความเพื่อบังคับใช้กฎหมายให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 มาตรา 4 และมาตรา 28

“มาตรา 4 สักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครองปวงชนชาวไทยย่อมได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญเสมอกัน”¹

“มาตรา 28 บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกายการจับและการคุมขังบุคคลจะกระทำมิได้ เว้นแต่มีคำสั่งหรือหมายของศาลหรือมีเหตุอย่างอื่นตามที่กฎหมายบัญญัติ”²

การค้นตัวบุคคลหรือการกระทำใดอันกระทบกระเทือนต่อสิทธิหรือเสรีภาพในชีวิตหรือร่างกายจะกระทำมิได้ เว้นแต่มีเหตุตามที่กฎหมายบัญญัติ

การทรมาน ทารุณกรรม หรือการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้ายหรือไร้มนุษยธรรมจะกระทำมิได้”

ดังนั้นในการแสวงหาพยานหลักฐานจากร่างกายของบุคคลนั้น เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำได้ภายใต้ขอบเขตของรัฐธรรมนูญและตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้เท่านั้น โดยต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในกฎหมายด้วย ซึ่งขอบเขตดังกล่าวเป็นไปตามปณิญาสากกล่าวด้วยสิทธิมนุษยชน

¹ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560. มาตรา 4.

² รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560. มาตรา 28.

(Universal Declaration of Human Rights หรือ UDHR) คือ การประกาศเจตนารมณ์ในการร่วมมือระหว่างประเทศที่มีความสำคัญในการวางกรอบเบื้องต้นเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน และเป็นเอกสารหลักด้านสิทธิมนุษยชนฉบับแรก ซึ่งที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติให้การรับรองตามข้อมติที่ 217 A (III) เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม พ.ศ. 2491 โดยประเทศไทยได้ออกเสียงสนับสนุนซึ่งหลักเกณฑ์ที่กระทบต่อสิทธิมนุษยชนใน การจับ ควบคุมของเจ้าพนักงาน

ดังนั้น การที่จะออกกฎหมายที่เป็นการกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนตั้งแต่การตรวจ การค้น จับกุม คุมขัง ซึ่งเป็นการกระทบต่อชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สิน หรือความปลอดภัยในการดำรงชีวิตมิได้ ขอบเขตอำนาจของเจ้าพนักงานรัฐในการแสวงหาพยานหลักฐานจากร่างกายผู้ต้องหาจะต้องเคารพหลักเกณฑ์ตามปณิญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน การฝ่าฝืนถือว่าละเมิดกฎหมายอาจนำไปสู่การแสวงหาพยานหลักฐานที่ไม่ชอบ เว้นแต่จะกระทำโดยมีกฎหมายให้อำนาจไว้และมีเหตุอันควร

สำหรับกฎหมายของสหราชอาณาจักรในกรณีและผู้ขับขี่ปฏิเสธการตรวจวัดเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องแจ้งให้ผู้ขับขี่ทราบถึงโทษและกระบวนการดำเนินการทางกฎหมายให้กับผู้ขับขี่ทราบและให้ดำเนินการจับกุมผู้ขับขี่นั้นหากต้องสงสัยว่า “เมาแล้วขับ” หลังจากนั้นควรดำเนินการตรวจวัดด้วยวิธีการวัดจากเลือดหรือปัสสาวะแต่หากไม่มีข้อสงสัยว่าบุคคลนั้น “เมาแล้วขับ” เจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถดำเนินการจับกุมได้และต้องปล่อยผู้ขับขี่คนนั้นไป³ ภายหลังจากที่เจ้าหน้าที่ตรวจมีหลักฐานและพยานเพียงพอที่จะดำเนินการส่งฟ้องศาลให้ทำการพิจารณาตัดสินคดีต่อไป

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าสหราชอาณาจักรในกรณีและผู้ขับขี่ปฏิเสธการตรวจวัดเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องแจ้งให้ผู้ขับขี่ทราบถึงโทษและกระบวนการดำเนินการทางกฎหมายให้กับผู้ขับขี่ทราบก่อนที่จะมีการดำเนินการจับกุมก่อน เช่นเดียวกับในกฎหมายของสาธารณรัฐสิงคโปร์ในกรณีผู้ขับขี่ปฏิเสธการตรวจวัดหรือปฏิเสธการให้ตัวอย่างเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องแจ้งให้ผู้ขับขี่ทราบถึงความผิดของการปฏิเสธการตรวจวัดดังกล่าวว่าเป็นความผิดตามกฎหมายและต้องถูกปรับจำคุกหรือพักใช้ใบอนุญาตขับขี่เพราะหากเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ดำเนินการแจ้งให้ผู้ขับขี่ทราบศาลอาจพิจารณายกฟ้องได้⁴

³ ไวพจน์ กุลราชย์. (2555). *การบังคับใช้กฎหมายกรณีเมาแล้วขับในประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา เกาหลีใต้ เวียดนาม สิงคโปร์และไทย*. โครงการศูนย์วิชาการเพื่อความปลอดภัยทางถนน สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ. หน้า 12.

⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 29.

ประเทศต่างๆ ที่จะออกกฎหมายที่เป็นการกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชน ตั้งแต่การตรวจ การค้น จับกุม คุมขัง ซึ่งเป็นการกระทบต่อชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สิน หรือความปลอดภัยในการดำรงชีวิตมิได้ ขอบเขตอำนาจของเจ้าพนักงานรัฐในการแสวงหาพยานหลักฐานจากร่างกายผู้ต้องหาจะต้องเคารพหลักเกณฑ์ตามปณิญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ซึ่งในข้อ 9 ในเรื่องการจับกุมและกักขังบุคคล และข้อ 11 ในเรื่องข้อสันนิษฐานในกรณีที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดทางอาญา ดังนี้

ข้อ 9 บุคคลใดจะถูกจับกุม กักขัง หรือ เนรเทศตามอำเภอใจไม่ได้

(Article 9 No one shall be subjected to arbitrary arrest, detention or exile.)

ข้อ 11 (1) ทุกคนที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิด ทางอาญา มีสิทธิที่จะได้รับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าบริสุทธิ์จนกว่าจะพิสูจน์ได้ว่ามีความผิดตาม กฎหมายในการพิจารณาคดีที่เปิดเผย ซึ่งคนได้รับหลักประกันที่จำเป็นทั้งปวงสำหรับการต่อสู้คดี

การฝ่าฝืนถือว่าละเมิดกฎหมายอาจนำไปสู่การแสวงหาพยานหลักฐานที่ไม่ชอบ เว้นแต่จะกระทำโดยมีกฎหมายให้อำนาจไว้และมีเหตุอันควร

เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน การแสวงหาพยานหลักฐานจากร่างกายของบุคคล เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องทำภายใต้ขอบเขตที่กฎหมายกำหนดให้อำนาจและเงื่อนไขที่บัญญัติเท่านั้น เพราะถ้าเจ้าหน้าที่ของรัฐทำนอกเหนือจากที่กฎหมายบัญญัติไว้ พยานหลักฐานที่ได้มาก็ไม่สามารถรับฟังเป็นพยานหลักฐานเพื่อลงโทษบุคคลนั้นได้

ตารางที่ 4.1 มาตรการบังคับทางกฎหมายกรณีไม่แจ้งสิทธิของผู้จับกุมกรณีการปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์

ประเทศ	การแจ้งสิทธิ	ผลของการไม่แจ้งสิทธิแก่ผู้จับกุม
สหราชอาณาจักร	มีการแจ้งสิทธิ	ศาลอาจพิจารณายกฟ้องได้
สิงคโปร์	มีการแจ้งสิทธิ	ศาลอาจพิจารณายกฟ้องได้
ไทย	ไม่มีการแจ้งสิทธิ	-

จากการวิเคราะห์ผู้เขียนเห็นควรให้มีการแจ้งสิทธิตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และให้เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องแจ้งให้กับผู้จับกุมทราบถึงความผิดของการปฏิเสธการตรวจวัดดังกล่าวว่าเป็นความผิดตามกฎหมายและต้องถูกปรับจำคุกหรือพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ ก่อนแล้วถึงดำเนินการจับกุมผู้จับกุมนั้นหากต้องสงสัยว่าเมาแล้วขับเพราะหากเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ดำเนินการแจ้งให้ผู้จับกุมทราบศาลอาจพิจารณายกฟ้องได้

4.2 วิเคราะห์ปัญหาการกำหนดอัตราโทษกรณีปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์เปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ

4.2.1 การกำหนดอัตราโทษกรณีปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์ของสหรัฐอเมริกา

สหรัฐอเมริกาไม่มีข้อกำหนดด้านการสุ่มตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ในเลือด (Random breath testing) อย่างไรก็ตาม มีจำนวน 12 มลรัฐที่ดำเนินการตั้งจุดตรวจการงดดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (Sobriety checkpoints) ซึ่งการตั้งจุดตรวจในลักษณะนี้จะมีการคัดกรองผู้ขับขี่ทุกคนที่ขับรถผ่านมายังบริเวณที่ตั้งจุดตรวจและเจ้าหน้าที่ตำรวจอาจเรียกตรวจผู้ขับขี่บางรายที่มีลักษณะที่บ่งบอกชัดเจนว่า “เมาแล้วขับ” โดยมลรัฐที่กักขังเป็น 1 ในจำนวน 12 มลรัฐที่มีการตั้งจุดตรวจในลักษณะดังกล่าว

มลรัฐที่กักขังถือว่าเป็นมลรัฐที่มีความเข้มงวดหรือปราศจากการผ่อนปรน (Zero tolerance) ในเรื่องของการเมาแล้วขับ โดยไม่อนุญาตให้บุคคลซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะ (อายุน้อยกว่า 21 ปี) ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้วมาขับขี่ยานพาหนะบนท้องถนนและตามกฎหมายของมลรัฐที่กักขังกำหนดระดับแอลกอฮอล์ในเลือดไว้ที่ไม่เกิน 0.08 กรัม/100 มิลลิลิตร หรือ 80 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ เช่นเดียวกับมลรัฐอื่นๆ อย่างไรก็ตาม แนวทางการตรวจวัดหลักมี 3 แนวทาง คือ การตรวจวัดจากลมหายใจการตรวจวัดจากเลือดและการตรวจวัดจากปัสสาวะ

ส่วนแนวทางการสอบสวนของมลรัฐที่กักขังว่าผู้ขับขี่เป็นบุคคลซึ่ง “เมาแล้วขับ” หรือไม่ สถานการณ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจจะต้องทำการสอบสวนว่าผู้ขับขี่เป็นบุคคลซึ่ง “เมาแล้วขับ” หรือไม่ประกอบด้วยสิ่งสำคัญดังต่อไปนี้

- 1) ยานพาหนะนั้นเกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุ
- 2) ผู้ขับขี่ถูกสั่งให้หยุดบริเวณจุดตรวจการงดดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (Sobriety checkpoints)
- 3) เจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับรายงานว่ารถคันดังกล่าวมีการขับขี่ในลักษณะที่ผิดปกติ
- 4) เจ้าหน้าที่ตำรวจหยุดรถคันดังกล่าวเพื่อตรวจสอบการกระทำผิดกฎหมายอย่างอื่น แต่สังเกตเห็นว่าผู้ขับขี่มีอาการมึนเมา
- 5) เจ้าหน้าที่ตำรวจสังเกตเห็นการขับขี่ที่ผิดปกติวิสัยซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเป็นไปได้ที่ผู้ขับขี่นั้น “เมาแล้วขับ”

ส่วน (National Highway Traffic Safety) NHTS ได้กำหนดลักษณะและอาการของผู้ขับขี่ที่ “เมาแล้วขับ” ไว้ดังนี้

- 1) การเลียวโค้งด้วยรัศมีที่กว้างผิดปกติ
- 2) ขับจักรยานพาหนะคร่อมเลน
- 3) ขับจักรยานพาหนะสายไปมา
- 4) ขับขี่ด้วยความเร็วที่ต่ำผิดปกติ
- 5) หยุดรถภายในช่องจราจร โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร
- 6) การเลียวยานพาหนะกะทันหันหรือเลียวผิดกฎหมาย
- 7) เร่ง/ลดความเร็วอย่างรวดเร็ว
- 8) ไม่เปิดไฟหน้า
- 9) ขับตามรถคันข้างหน้าอย่างกระชั้นชิด

หากเจ้าหน้าที่ตรวจสอบและสังเกตเห็นลักษณะดังกล่าวข้างต้นเจ้าหน้าที่ตำรวจจะสั่งให้หยุดรถซึ่งโดยปกติเจ้าหน้าที่ตำรวจจะตรงไปหาผู้ขับขี่และผู้ขับขี่ต้องนั่งอยู่ภายในรถในขั้นตอนนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจอาจถามคำถามง่ายๆเพื่อทดสอบว่าผู้ขับขี่เมาหรือไม่นอกจากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจจะทำการบันทึกอาการต่างๆ ที่สื่อให้เห็นว่าคุณคนนั้น “เมาแล้วขับ” เช่นกลิ่นสุราจากลมหายใจของผู้ขับขี่คำพูดที่ไม่ชัดเจนอาการตาแดงหน้าแดงแสดงอาการข่มข้มหรือเงอะงะค้นหาใบอนุญาตขับขี่หรือเอกสารการจดทะเบียนรถเป็นต้นเมื่อพิจารณาว่ามีหลักฐานชัดเจนเพียงพอว่าผู้ขับขี่นั้นๆ “เมาแล้วขับ” เจ้าหน้าที่ตำรวจจะแจ้งให้ผู้ขับขี่ลงจากรถและทำการทดสอบอาการเมาของผู้ขับขี่ด้วยการตรวจการสนองตอบของตา การยืนขาเดียว และการนับเลขย้อนหลัง เป็นต้น อย่างไรก็ตามผู้ขับขี่มีสิทธิที่จะปฏิเสธการทดสอบดังกล่าวข้างต้น ในขณะที่เดียวกันเจ้าหน้าที่ตำรวจอาจทำการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ทางลมหายใจเบื้องต้นหากพบว่ามีความผิดปกติเกิน 0.08 กรัม/100 มิลลิลิตร ถือว่ามีความผิดตามกฎหมาย

อำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจเจ้าหน้าที่ตำรวจมีหลักฐานที่น่าเชื่อถือเพียงพอได้ว่าผู้ขับขี่เป็นบุคคลที่ “เมาแล้วขับ” เจ้าหน้าที่ตำรวจจะดำเนินการจับกุมและส่งตัวไปยังสถานีตำรวจเมื่อไปถึงสถานีตำรวจเจ้าหน้าที่ตำรวจจะเสนอให้ผู้ขับขี่เลือกทำการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ใน 3 รูปแบบ คือ การตรวจวัดทางลมหายใจ การตรวจวัดทางเลือด และการตรวจวัดทางปัสสาวะ และหากผลของการตรวจวัดพบว่ามีความผิดปกติเกินอัตราที่กฎหมายกำหนดผู้ขับขี่จะถูกจับกุมฐาน “เมาแล้วขับ” ทั้งนี้โดยส่วนใหญ่แล้วผู้ถูกจับกุมจะถูกกักตัวไว้จนกว่าจะสร้างมาเพื่อการประกันตัวหลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจจะดำเนินการส่งฟ้องศาลเพื่อตัดสินคดีต่อไปหากผู้ขับขี่มีความผิดจริงก็จะได้รับโทษตามที่กล่าวไว้แล้วในตอนต้น

กรณีเกิดการปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์

สำหรับกรณีที่ผู้ขับขี่ปฏิเสธการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์จะถูกพักใช้ใบอนุญาต ขับขี่เป็นระยะเวลา 180 วัน แต่ถ้าหากบุคคลนั้นเคยมีประวัติการกระทำผิดมาก่อนภายในระยะเวลา 10 ปี จะต้องถูกพักใช้ใบอนุญาตขับขี่เป็นระยะเวลาอย่างน้อย 2 ปี นอกจากโทษดังกล่าวข้างต้นแล้ว ผู้กระทำผิดจะต้องถูกภาคทัณฑ์เข้ารับการฝึกอบรมการทำงานบริการชุมชนและต้องจ่ายค่าดำเนินการต่างๆ ทางศาลด้วย⁵

4.2.2 การกำหนดอัตราโทษกรณีปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์ของสหราชอาณาจักร

สหราชอาณาจักรมีการกำหนดนโยบายการตรวจวัดแอลกอฮอล์จากลมหายใจทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถทำการตรวจวัดแอลกอฮอล์ผู้ขับขี่ในทุกกรณีที่มีการเกิดอุบัติเหตุ แม้ว่าอุบัติเหตุเหล่านั้นๆ ไม่มีผู้เสียชีวิตหรือบาดเจ็บหรือไม่ก็ตาม จากสถิติการตรวจวัดแอลกอฮอล์ของอังกฤษและเวลส์พบว่าการสุ่มตรวจเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี ค.ศ. 1963 จนสูงที่สุดในปี ค.ศ. 1998 โดยในปี ค.ศ. 1998 มีการตรวจวัดทั้งหมดประมาณ 815,500 รายพบว่า มีระดับแอลกอฮอล์ในเลือดเกินอัตราที่กฎหมายกำหนดประมาณ 102,300 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 12.54 และเป็นประเทศแรกๆ ที่เริ่มมีการตั้งจุดตรวจริมถนนเพื่อตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ในเลือดตั้งแต่ปี ค.ศ. 1967 ต่อมาในปี ค.ศ. 1983 ได้มีการนำวิธีการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ทางลมหายใจมาใช้แทนที่การตรวจวัดจากเลือดและในปี ค.ศ. 1996 มีการนำนโยบายการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ของผู้ขับขี่ที่เกี่ยวข้องกับการเกิดอุบัติเหตุมาปฏิบัติอย่างจริงจัง ดังนั้น ผู้ขับขี่ทุกรายที่เกี่ยวข้องกับการเกิดอุบัติเหตุจะต้องถูกตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ในเลือดไม่ว่าอุบัติเหตุเหล่านั้นจะมีผู้บาดเจ็บหรือเสียชีวิตหรือไม่ก็ตาม จากการรายงานของ Institute of Alcohol Studies (IAS) (2010) ซึ่งให้เห็นว่าในบรรดาผู้ที่มาแล้วขับซึ่งก่อให้เกิดอุบัติเหตุในสหราชอาณาจักรเป็นผู้ชายถึง 9 ใน 10 คน และส่วนใหญ่มีระดับแอลกอฮอล์ในเลือดสูงกว่า 150 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ หรือ 0.15 กรัมต่อ 100 มิลลิลิตรกว่าร้อยละ 52 ของผู้กระทำผิดมีอายุต่ำกว่า 33 ปีหลังจากที่มีการบังคับใช้กฎหมายมาแล้วขับอย่างจริงจังมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1983 ส่งผลให้จำนวนผู้ขับขี่ที่ “เมาแล้วขับ” ลดลงอย่างเห็นได้ชัด นอกจากนั้นจำนวนผู้บาดเจ็บและผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุที่เกี่ยวข้องกับแอลกอฮอล์ก็ลดลงอย่างมากเช่นเดียวกัน โดยในปี ค.ศ. 1979 มีจำนวนผู้เสียชีวิตสูงถึง 1,640 รายแต่ในปี ค.ศ. 2007 มีจำนวนผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุซึ่งเกี่ยวข้องกับแอลกอฮอล์เพียง 460 รายเท่านั้น ในขณะที่รายงานแนวโน้มไปในทางเดียวกันโดยกล่าวว่าตั้งแต่ทศวรรษที่ 1980 จำนวนผู้เสียชีวิตและจำนวนผู้บาดเจ็บสาหัสจากอุบัติเหตุที่เกี่ยวข้องกับแอลกอฮอล์ลดลงกว่าครึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับปี ค.ศ. 1990 คือลดลงจาก 9,420 รายเป็น 4,850 ราย

⁵ ไวพจน์ กุลราชย์. อ่างแล้วเชิงอรรถที่ 3. หน้า 14-17.

การวัดระดับแอลกอฮอล์เบื้องต้นสหราชอาณาจักรส่วนใหญ่เป็นการตรวจวัดริมถนน (Roadside tests) โดยจะทำการตรวจวัดเฉพาะผู้ขับขี่ยานพาหนะซึ่งไม่ใช่ยานพาหนะที่ลากจูงโดยเครื่องจักรกลการตรวจวัดเบื้องต้นดังกล่าวเป็นการตรวจสอบคร่าวๆ ว่ามีความเป็นไปได้หรือไม่ที่ผู้ขับขี่จะเมาแล้วขับส่วนการทดสอบอย่างละเอียดจะเป็นการตรวจวัดเพื่อใช้เป็นหลักฐานประกอบการพิจารณาตามกระบวนการของกฎหมายการตรวจวัดเบื้องต้นมีแนวทางในการตรวจวัด 3 แนวทาง ได้แก่

1) การตรวจสอบลมหายใจเบื้องต้น (Preliminary breath test) เป็นการตรวจสอบว่าผู้ขับขี่มีแอลกอฮอล์ทางลมหายใจหรือไม่ซึ่งก่อนทำการตรวจวัดเจ้าหน้าที่ตำรวจจะกล่าวข้อความดังนี้ “ผม/ดิฉันสงสัยว่าคุณขับขี่ยานพาหนะในขณะที่เมาดังนั้นผม/ดิฉันจะขอตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ทางลมหายใจของคุณ ณ ที่นี้หากคุณปฏิเสธการตรวจวัดคุณจะถูกฟ้องร้องและดำเนินคดีตามกฎหมายต่อไป”

2) การตรวจสอบผู้ขับขี่ว่ามีความบกพร่องหรืออยู่ในสภาพที่ไม่พร้อมขับขี่ (Preliminary impairment test) วิธีนี้สามารถดำเนินการ โดยการสังเกตอาการและปฏิกิริยาการตอบสนองทางร่างกายของผู้ขับขี่

3) การตรวจสอบหาสารเสพติดเบื้องต้น (Preliminary drug test) อาจดำเนินการโดยการตรวจวัดจากเหงื่อหรือน้ำลายด้วยเครื่องมือที่ได้รับการรับรองและอนุมัติ

ในการดำเนินการตรวจวัดนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องสวมเครื่องแบบในการปฏิบัติงาน ยกเว้นกรณีที่มีการเกิดอุบัติเหตุเจ้าหน้าที่ตำรวจอาจสวมหรือไม่สวมเครื่องแบบก็ได้ในกรณีที่ไม่มีใครยอมรับว่าเป็นผู้ขับขี่ยานพาหนะเจ้าหน้าที่ตำรวจมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายที่จะทำการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ของผู้ที่อาศัยมาในยานพาหนะดังกล่าวมากกว่าหนึ่งคนก็ได้

ภายหลังจากที่มีการตรวจวัดเบื้องต้นแล้วและพบว่า ผลการทดสอบเป็นบวกเจ้าหน้าที่ตำรวจจะทำการตรวจสอบความบกพร่องหรือสภาพที่ไม่พร้อมขับขี่ของบุคคลนั้นๆ หรือการตรวจสอบหาสารเสพติดอื่น อย่างไรก็ตาม เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องมีคุณสมบัติตามกฎหมายและมีเครื่องมือที่พร้อมในการปฏิบัติงาน ณ เวลานั้นเมื่อมีหลักฐานชัดเจนว่าผู้ขับขี่ “เมาแล้วขับ” เจ้าหน้าที่จะพิจารณาดำเนินการจับกุมตามกฎหมายและทำการตรวจวัดซ้ำอีกครั้งเพื่อใช้เป็นหลักฐานทางคดีต่อไปสหราชอาณาจักรมีข้อกำหนดทางกฎหมายเกี่ยวกับกรณีเมาแล้วขับ โดยกำหนดอยู่ในพระราชบัญญัติความปลอดภัยทางถนน ค.ศ. 1988 ซึ่งมีการกำหนดระดับแอลกอฮอล์ในเลือดไว้ไม่เกิน 80 มิลลิกรัม/100 มิลลิลิตร

กรณีเกิดการปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์

สำหรับกฎหมายของสหราชอาณาจักรการปฏิเสธการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์เปรียบเสมือนผู้กระทำผิดโดยทั่วไป ซึ่งโดยส่วนใหญ่ศาลจะพิจารณาอัตราโทษสูงกว่าการกระทำผิดโดยปกติด้วยการพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ 12-36 เดือนปรับ 150 ปอนด์-150 % ของรายได้ต่อสัปดาห์ตัดคะแนน 3-11 คะแนนและต้องทำงานบริการสังคมอีกด้วย⁶

ในกรณีที่ผู้ขับขี่ปฏิเสธการตรวจวัดเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องแจ้งให้ผู้ขับขี่ทราบถึงโทษและกระบวนการดำเนินการทางกฎหมายให้กับผู้ขับขี่ทราบและให้ดำเนินการจับกุมผู้ขับขี่นั้นหากต้องสงสัยว่า “เมาแล้วขับ” หลังจากนั้นควรดำเนินการตรวจวัดด้วยวิธีการวัดจากเลือดหรือปัสสาวะแต่หากไม่มีข้อสงสัยว่าบุคคลนั้น “เมาแล้วขับ” เจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถดำเนินการจับกุมได้และต้องปล่อยผู้ขับขี่คนนั้นไป

4.2.3 การกำหนดอัตราโทษกรณีปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์ของสาธารณรัฐสิงคโปร์

จำนวนอุบัติเหตุของสาธารณรัฐสิงคโปร์ในช่วงปี ค.ศ. 2010-2011 มีจำนวนผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุจราจรเพิ่มขึ้นเพียง 3 รายหรือคิดเป็นร้อยละ 1.60 เท่านั้น ในขณะที่จำนวนผู้บาดเจ็บลดลงจาก 8,347 รายเป็น 7,734 รายคิดเป็นร้อยละ 8.33 ส่วนอุบัติเหตุที่เกี่ยวข้องกับแอลกอฮอล์เพิ่มขึ้นจาก 96 รายในปี ค.ศ. 2010 เป็น 113 รายในปี ค.ศ. 2011 โดยมีผู้เสียชีวิตเท่าเดิมคือ 5 คนแต่จำนวนผู้บาดเจ็บเพิ่มจาก 91 รายเป็น 108 ราย (Singapore Police Force, 2012) ตามกฎหมายของสาธารณรัฐสิงคโปร์มีการกำหนดระดับแอลกอฮอล์ในเลือดไว้ไม่เกิน 0.08 กรัม/100 มิลลิลิตร

กรณีเกิดการปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์

สำหรับกฎหมายจราจรของสาธารณรัฐสิงคโปร์ในกรณีที่ผู้ขับขี่ไม่ยินยอมให้ตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ถือว่ามีโทษเสมือน “เมาแล้วขับ” มีอัตราโทษปรับ 1,000-5,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ (ประมาณ 25,000-125,000 บาท) หรือจำคุกไม่เกิน 6 เดือน⁷

4.2.4 การกำหนดอัตราโทษกรณีปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์ของสาธารณรัฐเกาหลี

สาธารณรัฐเกาหลีเริ่มมีการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกรณีเมาแล้วขับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1989 โดยกำหนดระดับแอลกอฮอล์ในเลือดไว้ไม่เกิน 0.05 กรัม/100 มิลลิลิตร อย่างไรก็ตามในช่วงระหว่างปี ค.ศ. 2002-2008 อัตราผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุที่เกี่ยวข้องกับแอลกอฮอล์ต่อประชากร 100,000 คน กลับเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจาก 8.5 เป็น 9.4 นอกจากนี้ในช่วงปี ค.ศ. 1996-2005 จำนวนอุบัติเหตุที่เกี่ยวข้องกับแอลกอฮอล์เพิ่มขึ้นจาก 25,746 ครั้ง เป็น 26,460 ครั้ง หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.70) แต่จำนวนอุบัติเหตุที่เกี่ยวข้องกับแอลกอฮอล์กลับเพิ่มขึ้นร้อยละ 9.6 ในช่วงปี

⁶ ไวพจน์ กุลาชัย. อ่างแล้วเชิงอรรถที่ 3. หน้า 9-12.

⁷ ไวพจน์ กุลาชัย. อ่างแล้วเชิงอรรถที่ 3. หน้า 9-12.

ค.ศ. 2008-2009 ดังนั้น รัฐบาลเกาหลีใต้จึงให้ความสำคัญกับปัญหาดังกล่าวมากขึ้น โดยในปี ค.ศ. 2007 มีความพยายามผลักดันกฎหมายเพื่อกำหนดระดับแอลกอฮอล์ในเลือดไม่เกิน 0.03 กรัม/100 มิลลิลิตร แต่รัฐสภาไม่อนุมัติเนื่องจากได้รับแรงกดดันจากกลุ่มอุตสาหกรรมเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ตามกฎหมายจราจรทางบก (Road Traffic Act) ของสาธารณรัฐเกาหลีมาตรา 44 (การห้ามขับรถในขณะที่มีเมามา) สรุปสาระสำคัญได้ ดังนี้

1) ห้ามไม่ให้บุคคลใดขับขี่ยานพาหนะในขณะที่มีเมมาซึ่งในที่นี้หมายความรวมถึง การขับขี่เครื่องจักรกลในการก่อสร้างต่างๆ

2) เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเห็นว่ามีความจำเป็นในการป้องกันอันตรายและเพื่อให้เกิดความมั่นใจว่ามีความปลอดภัยโดยสังเกตเห็นว่าผู้ขับขี่ขับขี่ยานพาหนะในขณะที่เมมาสุราเจ้าหน้าที่ตำรวจมีอำนาจตามกฎหมายในการเรียกผู้ขับขี่คนนั้นมาตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ (Breath test) เพื่อตรวจว่ามีระดับแอลกอฮอล์เกินอัตราที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ซึ่งในกรณีนี้ผู้ขับขี่ควรตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ตามที่เจ้าหน้าที่ตำรวจร้องขอ

3) หากผู้ขับขี่คนใดปฏิเสธการทดสอบระดับแอลกอฮอล์ด้วยวิธีการตรวจวัดทางลมหายใจ (Breath test) ที่ดำเนินการเพื่อตรวจสอบว่าผู้ขับขี่คนนั้นเมมาหรือไม่ตาม ข้อ 2 เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถดำเนินการตรวจวัดหาระดับแอลกอฮอล์ด้วยวิธีการตรวจเลือดของผู้ขับขี่แต่ทั้งนี้ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ขับขี่คนนั้นก่อน

4) หากผู้ขับขี่มีระดับแอลกอฮอล์ในเลือด (Blood-Alcohol Concentration หรือ BAC) เกินกว่า 0.05 กรัม/100 มิลลิลิตร ถือว่าเมมาและห้ามไม่ให้ขับขี่ยานพาหนะ

นอกจากนั้นมาตรา 50 ได้ระบุเพิ่มเติมไว้ด้วยว่าห้ามไม่ให้บุคคลใดขับขี่จักรยานในขณะที่เมมาสุราหรือได้รับอิทธิพลจากยาเสพติดหรือจากเหตุผลอื่นที่ทำให้ผู้ขับขี่คนนั้นไม่สามารถขับขี่จักรยานได้อย่างเป็นปกติส่วนมาตรา 56 กล่าวถึง ความรับผิดชอบของนายจ้างที่มีหน้าที่ในการดูแลควบคุมให้ลูกจ้างซึ่งทำหน้าที่ขับรถให้ปฏิบัติตามกฎหมายซึ่งหมายถึงการป้องกันไม่ให้ลูกจ้างที่ถูกลงโทษเนื่องจากกระทำผิดกรณีเมมาแล้วขับไปขับขี่ยานพาหนะใดๆ

กรณีเกิดการปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์ของสาธารณรัฐเกาหลี

- (1) ปรับไม่เกิน 10 ล้านวอน (ประมาณ 286,000 บาท)
- (2) จำคุกไม่เกิน 3 ปี
- (3) พักใช้ใบอนุญาตขับขี่ไม่เกิน 1 ปี⁸

⁸ ไวพจน์ กุลราชย์. อ่างแล้วเชิงอรรถที่ 3. หน้า 21-23.

4.2.5 วิเคราะห์ปัญหาการกำหนดอัตราโทษกรณีปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์ของประเทศไทย

จากการที่ผู้เขียนได้ทำการศึกษาค้นคว้าหลักกฎหมายและบทลงโทษของประเทศไทยในที่มีอยู่ในปัจจุบัน จะเห็นได้ว่าแม้จะมีพระราชบัญญัติจราจรทางบก พุทธศักราช 2522 กำหนดว่าการตรวจวัดระดับปริมาณแอลกอฮอล์ตาม มาตรา 142 ประกอบกับกฎกระทรวงฉบับที่ 16 เรื่องวิธีการทดสอบผู้ขับขี่

การตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ของประเทศไทยนั้นมีการกำหนดไว้ ดังนี้

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ 10) พ.ศ. 2557 มาตรา 142 บัญญัติว่า “เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้ขับขี่หยุดรถในเมื่อ

(1) รถนั้นมีสภาพไม่ถูกต้องตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 6

(2) เห็นว่าผู้ขับขี่หรือบุคคลใดในรถนั้นได้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอันเกี่ยวกับรถนั้น ๆ

ในกรณีที่มีพฤติการณ์อันควรเชื่อว่าผู้ขับขี่ฝ่าฝืนมาตรา 43 (1) หรือ (2) ให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้มีการทดสอบผู้ขับขี่ดังกล่าวว่าหย่อนความสามารถในอันที่จะขับหรือเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นหรือไม่

ในกรณีที่ผู้ขับขี่ตามวรรคสองไม่ยอมให้ทดสอบ ให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจกักตัวผู้นั้นไว้ดำเนินการทดสอบได้ภายในระยะเวลาเท่าที่จำเป็นแห่งกรณีเพื่อให้การทดสอบเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว หากผู้นั้นยอมให้ทดสอบและผลการทดสอบปรากฏว่าไม่ได้ฝ่าฝืนมาตรา 43 (1) หรือ (2) ก็ให้ปล่อยตัวไปทันที

ในกรณีที่มีพฤติการณ์อันควรเชื่อว่าผู้ขับขี่ขับรถในขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น หากผู้นั้นยังไม่ยอมให้ทดสอบตามวรรคสามโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้นั้นฝ่าฝืนมาตรา 43 (2) การทดสอบตามมาตรา นี้ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง”

กฎกระทรวง ฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2537) ออกตามความในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 บัญญัติดังนี้

“ข้อ 1 การทดสอบผู้ขับขี่ว่าเมาสุราหรือไม่ ให้ตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดของผู้ขับขี่โดยใช้วิธีการตามลำดับ ดังต่อไปนี้

(1) ตรวจวัดลมหายใจด้วยเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการตรวจหรือทดสอบให้ใช้เครื่องตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ในเลือด โดยวิธีเป่าลมหายใจ (Breath analyzer test) และอ่านค่าของแอลกอฮอล์ในเลือดเป็นมิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์

วิธีการตรวจหรือทดสอบ ให้ปฏิบัติตามวิธีการตรวจสอบของเครื่องตรวจแต่ละชนิด

(2) ตรวจวัดจากปัสสาวะ

(3) ตรวจวัดจากเลือด

การตรวจวัดตาม (2) หรือ (3) ให้ใช้ในกรณีที่ไม่สามารถทดสอบตาม (1) ได้เท่านั้น

ข้อ 2 กรณีที่ต้องทดสอบโดยวิธีตรวจวัดจากเลือดตามข้อ 1 (3) ให้ส่งตัวผู้ขับขี่ไปยังโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด และทำการเจาะเลือดภายใต้การกำกับดูแลของผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม ตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพเวชกรรม

ข้อ 3 ถ้ามีปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเมาสุรา

(1) กรณีตรวจวัดจากเลือด เกิน 50 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์

(2) กรณีตรวจวัดจากลมหายใจหรือปัสสาวะ ให้เทียบปริมาณแอลกอฮอล์โดยใช้ปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดเป็นเกณฑ์มาตรฐานดังนี้

(ก) กรณีตรวจวัดจากลมหายใจ ให้ใช้ค่าสัมประสิทธิ์ในการแปลงค่าเท่ากับ 2000

(ข) กรณีตรวจวัดจากปัสสาวะ ให้ใช้ค่าสัมประสิทธิ์ในการแปลงค่าเท่ากับเศษ

1 ส่วน 1.3”

บุคคลที่มีสิทธิในการตรวจวัดระดับปริมาณแอลกอฮอล์จากร่างกายผู้ขับขี่ ได้แก่ พนักงานจราจร พนักงานสอบสวนและพนักงานเจ้าหน้าที่

เจ้าพนักงานจราจร หมายความว่า ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้เป็นเจ้าพนักงานจราจร

พนักงานสอบสวน หมายความว่า ถึง เจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายให้มีอำนาจและหน้าที่ทำการสอบสวน

พนักงานเจ้าหน้าที่ หมายความว่า ตำรวจซึ่งปฏิบัติหน้าที่ควบคุมการจราจร

ในการดำเนินการทดสอบเพื่อตรวจวัดหาปริมาณแอลกอฮอล์ของผู้ขับขี่ที่เจ้าพนักงานมีเหตุสงสัยว่าผู้ขับขี่ขับรถในขณะที่เมาสุรา เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ก็สามารถสั่งให้มีการทดสอบผู้ขับขี่เมาว่าสุราหรือไม่ และหากผู้ขับขี่ดังกล่าวไม่ยอมให้ทดสอบ พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจกักตัว ผู้นั้นไว้ดำเนินการทดสอบได้ภายในระยะเวลาเท่าที่จำเป็นแห่งกรณีเพื่อให้การทดสอบเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว

กรณีเกิดการปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์

สำหรับกฎหมายของประเทศไทย ได้กำหนดอัตราโทษไว้ในมาตรา 157/1 วรรคแรก ว่าผู้ขับขี่ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการที่ทำให้มีการตรวจสอบผู้ขับขี่ตาม มาตรา 43 ทวิ หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติ

ตามคำสั่งของผู้ตรวจการที่ให้มีการทดสอบผู้ขับขี่ตาม มาตรา 43 ตรี ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน หนึ่งพันบาท

กรณีที่ผู้ขับขี่ไม่ยอมทดสอบเพื่อตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์นั้น พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ได้ให้อำนาจเจ้าหน้าที่ของรัฐ ได้แก่ เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจกักตัวบุคคลนั้นไว้ได้ ภายในระยะเวลาเท่าที่จำเป็นเพื่อทำให้การทดสอบเสร็จสิ้นไป เมื่อบุคคลดังกล่าวยอมทดสอบแล้ว ปรากฏว่ามีปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายไม่เกินกว่าที่กฎหมายกำหนดหรือไม่พบต้องรีบปล่อยตัวบุคคลนั้นไปทันที

ในการทดสอบเพื่อตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์จากผู้ขับขี่ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบกนี้ ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ขับขี่ที่ถูกเรียกให้ตรวจ จึงทำการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์จากบุคคลนั้นได้ ถ้าผู้ขับขี่ไม่ยอมทดสอบเพื่อตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ตามคำสั่ง บุคคลนั้นต้องเสียค่าปรับครั้งละไม่เกิน 1,000 บาทตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 ซึ่งตรงนี้ถือว่าเป็นช่องว่างทางกฎหมาย (คือ โทษที่ผู้ขับขี่ไม่ยอมทดสอบเพื่อตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์นั้นจะเสียค่าปรับเพียงครั้งละไม่เกิน 1,000 บาท แต่ถ้าผู้ขับขี่ยอมทดสอบเพื่อตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์แล้วปรากฏว่ามีปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด โทษที่จะได้รับคือจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับ ตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งพักใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าหกเดือน หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 160 ตรี วรรคหนึ่ง) ตรงนี้ทำให้ผู้ที่มีความรู้เลียงไม่ยอมตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจ

ตารางที่ 4.2 การกำหนดอัตราโทษกรณีปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์ของไทยเพื่อให้เห็นความแตกต่างของต่างประเทศ

ประเทศ	กฎหมายที่เกี่ยวข้อง	อัตราโทษกรณีปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์
สหรัฐอเมริกา	ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของรัฐเท็กซัส 18 01 (j) (2)	พักใบอนุญาต 180 วัน แต่ถ้าหากบุคคลนั้นเคยมีประวัติการกระทำผิดมาก่อนภายในระยะเวลา 10 ปี จะต้องถูกพักใช้ใบอนุญาตขับขี่เป็นระยะเวลาอย่างน้อย 2 ปี
สหราชอาณาจักร	ตามพระราชบัญญัติการจราจรทางบกมาตรา 5	ปรับ 150 ปอนด์พักใบอนุญาต 12-36 เดือน ตัดคะแนน 3-11 คะแนนและต้องทำงานบริการสังคมอีกด้วย

ประเทศ	กฎหมายที่เกี่ยวข้อง	อัตราโทษกรณีปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์
สาธารณรัฐสิงคโปร์	กฎหมายจราจรทางบก ค.ศ.1961	ปรับ 1,000-5,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ ไม่พักใบอนุญาตขับขี่
สาธารณรัฐเกาหลี	กฎหมายจราจรทางบก มาตรา 44	ปรับไม่เกิน 10 ล้านวอน (ประมาณ 286,000 บาท) จำคุกไม่เกิน 3 ปีพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ไม่เกิน 1 ปี
ไทย	พระราชบัญญัติจราจรทางบก มาตรา 151/1 วรรคแรก	ปรับไม่เกิน 1,000 บาท

จากปัญหาการกำหนดอัตราโทษกรณีปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์เปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศผู้เชี่ยวชาญวิเคราะห์ได้ดังนี้

สาเหตุมาจากอัตราโทษกรณีปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์ของประเทศไทยไม่มีความรุนแรง ทำให้ผู้ที่คิดจะกระทำความผิดไม่ให้ความสำคัญและไม่เกรงกลัวเท่าที่ควร จะเห็นได้จากกฎหมายของประเทศต่างๆ เช่น สหรัฐอเมริกาในมลรัฐเท็กซัสถือว่าเป็นมลรัฐที่มีความเข้มงวดหรือปราศจากการผ่อนปรน (Zero tolerance) ในเรื่องของการเมาแล้วขับ สำหรับกรณีที่ถูกปรับปฏิเสธการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์จะถูกพักใช้ใบอนุญาตขับขี่เป็นระยะเวลา 180 วันแต่ถ้าหากบุคคลนั้นเคยมีประวัติการกระทำผิดมาก่อนภายในระยะเวลา 10 ปี จะต้องถูกพักใช้ใบอนุญาตขับขี่เป็นระยะเวลาอย่างน้อย 2 ปีนอกจากโทษดังกล่าวข้างต้นแล้วผู้กระทำผิดจะต้องถูกภาคทัณฑ์เข้ารับการฝึกอบรมการทำงานบริการชุมชนและต้องจ่ายค่าดำเนินการต่างๆ ทางศาลด้วยสำหรับกฎหมายของสหราชอาณาจักรการปฏิเสธการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์เปรียบเสมือนผู้กระทำผิดโดยทั่วไปซึ่งโดยส่วนใหญ่ศาลจะพิจารณาอัตราโทษสูงกว่าการกระทำผิดโดยปกติด้วยการพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ 12-36 เดือน ปรับ 150 ปอนด์-150 % ของรายได้ต่อสัปดาห์ตัดคะแนน 3-11 คะแนนและต้องทำงานบริการสังคมสาธารณรัฐสิงคโปร์ ในกรณีที่ถูกปรับไม่ยินยอมให้ตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ถือว่ามีความโทษเหมือน “เมาแล้วขับ” มีอัตราโทษปรับ 1,000-5,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ (ประมาณ 25,000-125,000 บาท) หรือจำคุกไม่เกิน 6 เดือน กรณีเกิดการปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์ของสาธารณรัฐเกาหลี ปรับไม่เกิน 10 ล้านวอน (ประมาณ 286,000 บาท) จำคุกไม่เกิน 3 ปีพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ไม่เกิน 1 ปี จะเห็นได้ว่าในต่างประเทศค่อนข้างมีอัตราโทษที่รุนแรง และเด็ดขาดกว่าประเทศไทย โดยสาธารณรัฐเกาหลีได้เป็นประเทศที่มีโทษกรณีปฏิเสธการตรวจวัดรุนแรงมากที่สุดรองลงมาก็คือ สาธารณรัฐสิงคโปร์ ในขณะที่ประเทศไทย ถือว่ามีอัตราโทษเบาเมื่อเทียบกับ

ต่างประเทศ เห็นได้จาก คดีเมาแล้วขับจึงมีแนวโน้มไม่ดีขึ้น ตามที่กำหนดไว้ใน “มาตรา 157/1 วรรคแรก ผู้ขับขี่ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการที่ทำให้มีการตรวจสอบผู้ขับขี่ตาม มาตรา 43 ทวิ หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ตรวจการที่ทำให้มีการทดสอบผู้ขับขี่ตาม มาตรา 43 ตริ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท” ซึ่งจากบทกฎหมายกำหนดไว้เพียงแต่โทษปรับเพียงอย่างเดียว โดยไม่มีการพักใช้ใบอนุญาตขับขี่และไม่มีการพักโทษจำคุก ผู้ขับขี่จึงไม่เคารพกฎหมาย ทำให้มีคดีเกิดมากขึ้น เห็นได้จากสถิติของกรมคุมประพฤติ ซึ่งในช่วงเทศกาลปีใหม่ พ.ศ. 2561 เกิดอุบัติเหตุที่ผ่านมามีการเกิดอุบัติเหตุ 3,841 ครั้ง ผู้เสียชีวิต 423 คน ผู้บาดเจ็บ 4,005 คน หากเทียบกับสถิติเมาแล้วขับในช่วง ปีใหม่ พ.ศ. 2560 มีการเกิดอุบัติเหตุ 3,919 ครั้ง มีผู้เสียชีวิต 478 คน บาดเจ็บ 4,128 คน ทั้งนี้พบว่าสาเหตุที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุสูงสุด ได้แก่ เมาสุรา ร้อยละ 43.66 ขับรถเร็วเกินกำหนด ร้อยละ 25.23⁹ จากสถิติพบว่า การเมาสุรา ยังคงครองแชมป์เป็นมัจจุราชที่คร่าชีวิตผู้คนบนท้องถนนมาเป็นอันดับหนึ่ง จะเห็นได้ว่าการกระทำความผิดมากขึ้นในทุกๆ ปี ซึ่งมีส่วนสัมพันธ์ในอัตราโทษที่น้อยและไม่ได้สัดส่วนกับการกระทำความผิดและไม่เคารพกฎหมายอย่างเคร่งครัด

จากมาตรการปรับของประเทศไทยไม่มีความรุนแรงและปรับในอัตราที่ไม่สูงนัก ทำให้ผู้กระทำความผิดไม่เกิดความเกรงกลัว โทษปรับนั้น เป็นโทษฐานหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา เมื่อศาลลงโทษปรับตามกฎหมายจำเลยต้องชำระค่าปรับเป็นเงินตามจำนวนในคำพิพากษาของศาล ถ้าไม่ชำระค่าปรับภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ศาลพิพากษา ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม กฎหมายมีขั้นตอนในการบังคับคดีโดยการยึดทรัพย์สินใช้ค่าปรับ หรือ กักขังแทนค่าปรับ พร้อมกำหนดให้ถืออัตรา 500 บาท ต่อหนึ่งวัน อีกทั้งห้ามกักขังเกิน 1 ปี เว้นแต่โทษปรับเกิน 200,000 บาท ขึ้นไปให้กักขังแทนค่าปรับเกินกว่า 1 ปีแต่ไม่เกิน 2 ปีก็ได้¹⁰ อีกทั้งโทษปรับเป็นหนึ่งในโทษทางอาญาที่ใช้บังคับลงโทษต่อทรัพย์สินของผู้ที่กระทำความผิดทางอาญาตามนัยของทฤษฎีการลงโทษเพื่อการข่มขู่และยับยั้ง โดยเป็นการข่มขู่มิให้กระทำความผิดซ้ำสำหรับผู้กระทำความผิดแล้วและเป็นการป้องปรามผู้ที่คิดจะกระทำความผิดมิให้กระทำความผิดเป็นการลงโทษต่อทรัพย์สินของผู้กระทำความผิดเพื่อให้บุคคลนั้นๆเกิดความเกรงกลัวไม่กล้ากระทำความผิดอีก ตามธรรมชาติของมนุษย์ที่มีความหวงแหนในทรัพย์สินของตนที่ต้องเสียไปในการถูกลงโทษเพราะการกระทำความผิดดังกล่าวโทษปรับจึงเป็นโทษซึ่งกำหนดเพื่อบังคับหมายต่อทรัพย์สินของผู้กระทำความผิด

⁹ ข่าวไทยพีบีเอส. (2561). *กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยสรุปคดีเมาแล้วขับ*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <https://news.thaipbs.or.th/content/269071>. [2561, 20 เมษายน].

¹⁰ ประมวลกฎหมายอาญา. มาตรา 30.

การลงโทษผู้ฝ่าฝืนกฎหมายจราจรในทางปฏิบัติแล้วจะเป็นโทษปรับเสียมากกว่าด้วย เหตุผลที่ยอมรับกันในนานาประเทศแล้วว่าการกระทำความผิดทางคดีอาญาในคดีเล็กน้อยที่ผู้กระทำความผิดไม่ควรจะต้องรับโทษถึงจำคุกนั้น โทษปรับจะเป็นการลงโทษในทางทรัพย์สินที่ดีที่สุดในทางหนึ่ง แต่โทษปรับที่นำมาใช้อย่างแพร่หลายในประเทศไทยนั้น มักจะมีอัตราที่คงที่สำหรับแต่ละความผิด ทั้งนี้ โดยพิจารณาถึงความหนักเบาของความผิดเป็นสำคัญ การลงโทษในแง่นี้หากจะมองในแง่ความเป็นธรรมก็จะเป็นธรรมเนื่องจากการลงโทษอย่างเสมอหน้ากัน แต่หากจะมองในแง่ทัณฑ์แล้ว จะเป็นปัญหาว่าจะสนองตอบวัตถุประสงค์ในการลงโทษได้เพียงใดหรือไม่

แนวคิดในการลงโทษเพื่อเป็นการยับยั้งหรือป้องกัน (Punishment as a Deterrence or Restraint or Prevention) มีวัตถุประสงค์เพื่อจะทำให้ผู้กระทำความผิดเข็ดหลาบและเกรงกลัวจนไม่กล้ากระทำความผิดอีกต่อไป อีกประการหนึ่งก็เพื่อเป็นการเตือนมิให้คนอื่น ๆ ทำตามอย่างผู้กระทำความผิดเพราะกลัวจะถูกลงโทษ มีการทดลองในสหรัฐอเมริกา และอิสราเอล ซึ่งพบว่า อัตราการขับรถฝ่าไฟแดงจะลดลงตามอัตราโทษที่เพิ่มขึ้น¹¹ ดังนั้น การที่ศาลจะมีดุลพินิจในการลงโทษโดยมิให้มีการรอลงอาญาจึงเป็นอีกเครื่องมือหนึ่ง ที่ควรนำมาพิจารณาในแง่ของการลดจำนวนผู้กระทำความผิด ประเทศไทยก็เช่นกันการเพิ่มโทษตามกฎหมายโดยกำหนดโทษปรับให้สูงขึ้น ห้ามมาตรการลงโทษให้หนักขึ้นจนคนเฒ่าเลือกที่จะไม่ขับเพราะความไม่คุ้มค่า ตามแนวคิดนี้ หากเพิ่มโทษให้หนักการโดนจับต้องเสียเงินแพง คนเฒ่าก็เลือกที่จะไม่ขับรถเวลาเมาโดยไม่จำเป็นต้องพูดถึงการมีสำนึกทางสังคมแต่อย่างใด ท้ายที่สุดปัญหาดังกล่าวก็จะดีขึ้นแม้คนจะไม่ขับรถเวลา เมาไม่ใช่เพราะกลัวว่าจะทำให้คนอื่นบาดเจ็บแต่เพราะกลัวตัวเองต้องรับโทษ

ส่วนมาตรการลงโทษจำคุกของประเทศไทยไม่มีความรุนแรง ไม่นานเท่าที่ควร ทำให้ผู้ที่คิดจะกระทำความผิดไม่ให้ความสำคัญและไม่เกรงกลัวเท่าที่ควร

มาตรการลงโทษจำคุก นั้น จะเห็นได้ว่าเป็นเพียงการนำผู้กระทำความผิดซึ่งศาลพิพากษาลงโทษจำคุกไปควบคุมตัวในเรือนจำหรือทัณฑ์สถาน การลงโทษจำคุกไม่ว่าจะเป็นจำคุกตลอดชีวิตหรือจำคุกที่มีกำหนดเวลาก็ตาม เป็นมาตรการการลงทัณฑ์ที่ทำให้ผู้รับโทษขาดเสรีภาพ ซึ่งนิยมใช้กันอย่างแพร่หลายในการลงโทษผู้กระทำความผิด ทั้งนี้โทษจำคุกจะทำให้ผู้ต้องโทษสำนึกในความผิด โดยมีหลักของการแก้แค้น การยับยั้ง การป้องกัน และการแก้ไขผู้กระทำความผิดประกอบกัน ในอดีตประเทศต่างๆ กำหนดโทษจำคุกแก่ การกระทำความผิดเกือบทุกประเภท ทั้งความผิดร้ายแรงและความผิดไม่ร้ายแรง เพราะนอกจากจะเป็นการตัดผู้กระทำความผิดออกจากสังคมได้อย่างเด็ดขาดแล้ว การจำคุกยังทำให้ผู้กระทำความผิดหลาบจำ ไม่กระทำความผิดซ้ำด้วย

¹¹ Bar-Ilan & Sacerdote, 2004.

ดังนั้นผู้เขียนเห็นว่าในควรมีการเพิ่มอัตราโทษ โดยเพิ่มในมาตรา 157/1 วรรคแรก จากโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท เพิ่มเป็นปรับไม่เกิน 25,000 บาท ตามรูปแบบของประเทศอังกฤษ และในส่วนของโทษจำคุกเห็นว่าจากเดิมจะไม่มีโทษจำคุก ดังนั้นควรมีการกำหนดโทษจำคุกเพิ่มเติมในกรณีปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์ และเห็นควรมีการเพิ่มมาตรการในการพักใช้ใบอนุญาตขับขี่เป็นเวลา 1 ปี โดยเป็นการนำเอาแนวทางของต่างประเทศมาปรับให้เข้ากับกฎหมายและสภาพสังคมปัจจุบันของประเทศไทย เพื่อเป็นการลดการกระทำความผิดเกี่ยวกับการปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์ ซึ่งจะนำไปสู่ความเสียหายที่อาจจะเกิดขึ้นกับบุคคลอื่นได้หากไม่มีการปรับเปลี่ยนแก้ไขบทลงโทษให้มีความรุนแรงขึ้น

4.3 วิเคราะห์ปัญหาการกำหนดโทษตามปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด และจำนวนครั้งที่กระทำความผิด กรณีปฏิเสธการตรวจวัดแอลกอฮอล์ เปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ

การดื่มแอลกอฮอล์เป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุจราจรดังนั้นการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับกรณีเมาแล้วขับจึงเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้กำหนดนโยบายของประเทศจะต้องให้ความสำคัญมากขึ้นหากพิจารณาถึงการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกรณีเมาไม่ขับของประเทศไทยพบว่า ส่วนใหญ่ผู้ที่กระทำความผิดไม่ได้เกรงกลัวต่อบทลงโทษนอกจากนั้นผู้ขับขี่ยังอาศัยช่องว่างของกฎหมายในการปฏิเสธการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์รวมถึงการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาลกรณีถูกพักใช้ใบอนุญาตขับขี่และที่สำคัญคือการขาดฐานข้อมูลของผู้กระทำความผิดส่งผลให้มีการกระทำผิดซ้ำอยู่เป็นประจำด้วยเหตุนี้จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะทำการศึกษาถึงกฎหมายจราจรของประเทศต่างๆในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกรณีเมาแล้วขับว่ามีรายละเอียดเป็นอย่างไร มีบทลงโทษแตกต่างกันหรือไม่อย่างไรรวมถึงการศึกษาเปรียบเทียบตามกฎกระทรวงฉบับที่ 16 (พ.ศ. 2537) ออกตามความในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 กำหนดให้ปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดเกิน 50 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ “ถือว่าเมาสุรา” โดยกฎกระทรวงดังกล่าวบัญญัติขึ้นโดยถือความสัมพันธ์ของระดับแอลกอฮอล์กับโอกาสการเกิดอุบัติเหตุ

จะเห็นว่าในบางประเทศ เช่น ตามกฎหมายของสหราชอาณาจักรมีการกำหนดอัตราโทษของการ “เมาแล้วขับ” ไว้โดยจะเห็นว่าเป็นการกำหนดอัตราโทษตามระดับแอลกอฮอล์ในเลือด (BAC) ที่วัดหรือตรวจได้ ของผู้ขับขี่ของสหราชอาณาจักร

นอกจากนี้อัตราโทษกรณีเมาแล้วขับโดยทั่วไปแล้วศาลของสหราชอาณาจักรจะลงโทษด้วยการปรับระหว่าง 400-450ปอนด์ (ประมาณ 20,000-22,500บาท) และพักใช้ใบอนุญาตขับขี่เป็นเวลาอย่างน้อย 1 ปี อย่างไรก็ตาม หากผู้ขับขี่ที่เมาแล้วขับก่อให้เกิดอุบัติเหตุและมีคนเสียชีวิตจะต้องโทษจำคุกไม่เกิน 14 ปี ค่าปรับไม่มีจำกัดจำนวนเงิน ตัดคะแนน 3-11 คะแนน และเพิกถอน

ใบอนุญาตนอกจากนั้น หากมีการกระทำผิดซ้ำภายในระยะเวลา 10 ปี หรือมีระดับแอลกอฮอล์สูงกว่าที่กฎหมายกำหนด 2.5 เท่า จะถือว่าเป็น “ผู้กระทำผิดที่มีความเสี่ยงสูง” จะถูกพักใช้ใบอนุญาตขับขี่อย่างน้อย 3 ปี และหากต้องการขับขี้นานพาทะหนักหลังจากพ้นกำหนด จะต้องได้รับการรับรองจากแพทย์ก่อนว่าไม่มีปัญหาเกี่ยวกับแอลกอฮอล์

นอกจากนั้นหากผู้ขับขี่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุและมีผู้เสียชีวิต จะต้องโทษจำคุกไม่เกิน 14 ปี ค่าปรับ ไม่มีจำกัดจำนวนเงิน ตัดคะแนน 3-11 คะแนน และเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่เป็นระยะเวลาอย่างน้อย 2 ปี

ส่วนในสหรัฐอเมริกา ในเรื่องของมาตรการลงโทษกรณีเมาแล้วขับของมลรัฐที่กึ่งซัสจะมี ความแตกต่างในแต่ละกรณี ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความรุนแรงของการทำความผิดและประวัติการ กระทำความผิดกรณีเมาแล้วขับของแต่ละบุคคลนอกจากสหรัฐอเมริกาแล้วยังมีสาธารณรัฐสิงคโปร์ อีก 1 ประเทศที่มีการกำหนดบทลงโทษ โดยขึ้นอยู่กับความรุนแรงของการทำความผิดและ ประวัติการทำความผิดกรณีเมาแล้วขับของแต่ละบุคคล รายละเอียดดังตารางเปรียบเทียบ มาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยกับต่างประเทศเพื่อให้เห็นความแตกต่างในภาพรวม

แต่เนื่องจากประเทศไทยไม่มีการกำหนดโทษตามปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด และ จำนวนครั้งที่ทำความผิดเหมือนต่างประเทศ จะเห็นได้ว่าตามมาตรา 160 ตรี วรรคแรก “ผู้ใดฝ่าฝืน มาตรา 43 (2) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าหกเดือน หรือ เพิกถอนใบอนุญาตขับขี่”ซึ่งในประเด็นดังกล่าว ก่อให้เกิดปัญหาความไม่เคารพกฎหมายเนื่องจาก ไม่มีการกำหนดระดับแอลกอฮอล์ให้สัมพันธ์กับสัดส่วนของการได้รับโทษ เหมือนเช่นในต่างประเทศ ที่ได้มีการใช้มาตรการกำหนดระดับแอลกอฮอล์ไว้สำหรับการรับผิดข้อหาเมาแล้วขับ ในการต้อง รับโทษตามมาตรา 160 ตรี พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ไม่ได้มีการกำหนดอัตราโทษ ไว้ในกฎหมายอย่างชัดเจนว่าปริมาณแอลกอฮอล์เท่าใดจึงจะได้รับโทษปริมาณเท่าใดจึงจะเหมาะสม

จากแนวคิดทฤษฎีการลงโทษต้องได้สัดส่วนกับความผิด (proportionality of punishment) ทฤษฎีนี้เห็นว่า จำนวนโทษที่ผู้กระทำผิดควรจะได้รับจะต้องเท่ากันกับความเสียหายที่เขาได้กระทำลง จากกรกระทำนั้น อย่างไรก็ดี อาจมีข้อยกเว้นจากหลักดังกล่าวได้ 2 กรณีคือ การลงโทษสูงกว่า ความเสียหายที่ผู้กระทำก่อขึ้นนั้น สามารถกระทำได้ในกรณีของการลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแก่ ผู้กระทำผิดที่เป็นอันตรายต่อสังคมเพื่อปกป้องสังคมให้ปลอดภัยยิ่งขึ้น ในทางตรงกันข้ามการ ลงโทษอาจต่ำกว่าสัดส่วนแห่งความผิด ในกรณีที่ผู้กระทำผิดไม่มีโอกาสที่จะกระทำผิดอีก ดังนั้น ผู้กระทำจะได้รับการลดโทษหรือรอการลงโทษและให้อยู่ภายใต้เงื่อนไขการคุมประพฤติ ปัญหาว่า จะถือหลักใดมาพิจารณาว่าโทษจำนวนเท่าใดจึงจะได้สัดส่วนกับความผิดที่ผู้กระทำได้ก่อให้เกิดขึ้น

ในประเด็นนี้ Kant เห็นว่าโทษที่ผู้กระทำได้รับ จะต้องได้สามส่วนพอดีทั้งสภาพและความหนักเบา ของความผิดของเขาสภาพและความหนักเบาความผิดนี้พิจารณาได้จาก ความร้ายแรงทางศีลธรรม ของความผิดแต่ละฐานและพิจารณาจากความนำคำหนักจากพฤติกรรมของการกระทำผิดในแต่ละเรื่อง นอกจากนี้ยังรวมถึงความร้ายแรงที่ผู้กระทำก่อให้เกิดขึ้นอันเกิดจากการกระทำโดยเจตนา ประมาท และในบางกรณีด้วยดังนั้นหลักการพิจารณาในเรื่องสัดส่วนของโทษจะต้องพิจารณาถึงสภาพและ ความหนักเบาของ ความผิดซึ่งประกอบด้วยความร้ายแรงของความเสียหายในทางการกระทำและ ผลต่อสังคมอันเกิดจากการกระทำนั้น แม้ว่าปัจจุบันประเทศไทยแม้จะมีกฎหมายลงโทษผู้ขับรถ ขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น โดยมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึง สองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นไม่เกินไม่น้อยกว่า หกเดือนหรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 160 ตรี เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2550 ซึ่งถือเป็นอัตราโทษที่สูง แต่เมื่อนำมาบังคับใช้กลับเป็นกฎหมายที่นำมาบังคับใช้ได้อย่างไม่มีประสิทธิภาพ หากเปรียบเทียบกับ ความสูญเสียที่เกิดขึ้นต่อชีวิตและทรัพย์สินของผู้ประสบอุบัติเหตุในแต่ละครั้ง แม้ว่ากฎหมายจะ บังคับผู้ขับขี่รถขณะเมาสุราต้องจำคุกก็ตาม แต่ความเป็นจริงศาลมักมีดุลพินิจลงโทษ ผู้กระทำผิดเพียงแค่ปรับและรอการลงอาญาเท่านั้น จะเห็นได้ว่าการบังคับใช้กฎหมายที่ เกี่ยวข้องกับกรณีเมาไม่ขับของประเทศไทย ส่วนใหญ่ผู้ที่กระทำความผิดไม่ได้เกรงกลัวต่อ บทลงโทษของกฎหมาย ดังนั้นจึงควรมีการปรับปรุงกฎหมายให้มีความเข้มงวดและเพิ่มโทษที่ รุนแรงขึ้นนอกจากนั้นควรมีกำหนดอัตราโทษไว้ในกฎหมายให้ชัดเจนว่าหากตรวจวัดปริมาณ แอลกอฮอล์ได้ระดับใด จึงได้รับ โทษปริมาณเท่าใดจึงจะเหมาะสมกับระดับปริมาณแอลกอฮอล์ที่ ตรวจวัดได้

ผู้เขียนขอเปรียบเทียบตารางให้เห็นรายละเอียดความแตกต่างของแต่ละประเทศโดย เปรียบเทียบเกี่ยวกับระดับแอลกอฮอล์ในเลือด (BAC) ตามที่กฎหมายกำหนดของประเทศต่างๆ, เปรียบเทียบอัตรากำปรับ, เปรียบเทียบอัตราลงโทษจำคุก, เปรียบเทียบโทษของการปฏิเสธการ ตรวจวัดแอลกอฮอล์, เปรียบเทียบระดับแอลกอฮอล์, เปรียบเทียบจำนวนครั้งที่กระทำความผิด ของ ประเทศต่างๆ เพื่อให้เห็นภาพรวมทั้งหมดโดยรวมประเด็นความแตกต่างภายในตารางเดียวกันเพื่อ จะให้เห็นภาพที่ชัดเจน

ตารางที่ 4.3 เปรียบเทียบมาตรการทางกฎหมายเพื่อให้เห็นความแตกต่างในภาพรวม

ประเทศ	ตามระดับแอลกอฮอล์ในเลือด	อัตราโทษตามระดับแอลกอฮอล์ในเลือด	ประเทศ	ตามจำนวนครั้งที่กระทำ ความผิด	อัตราโทษตามจำนวนครั้งที่กระทำ ความผิด	ประเทศ	ตามจำนวนครั้งที่กระทำ ความผิด	อัตราโทษตามจำนวนครั้งที่กระทำ ความผิด
อังกฤษ	ต่ำกว่า 0.08 กรัม/100 มิลลิกรัม	1. ตัดคะแนน 3-11 คะแนน 2. ค่าปรับขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของศาล 3. พักใช้ใบอนุญาตขับขี่ 12 เดือน	สหรัฐอเมริกา	ครั้งที่ 1 กรณีผู้กระทำความผิดบรรลุนิติภาวะ	1. ปรับไม่เกิน 2,000 ดอลลาร์ 2. จำคุกตั้งแต่ 72 ชั่วโมง – 180 วัน 3. พักใบอนุญาตขับขี่ 90 - 365 วัน 4. หากครอบครองภาชนะบรรจุเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่เปิดฝาแล้วจะถูกกักขังเพิ่มขึ้นอีก 3-6 วัน 5. ต้องจ่ายค่าธรรมเนียมรายปีเป็นจำนวนเงิน 2,000 ดอลลาร์เป็นระยะเวลา 3 ปี เพื่อรักษาสถานภาพของใบขับขี่	สิงคโปร์	ครั้งที่ 1	1. ปรับ 1,000–5,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ (ประมาณ 25,000-125,000 บาท) 2. พักใช้ใบอนุญาตขับขี่อย่างน้อย 1 ปี 3. จำคุกไม่เกิน 6 เดือน
	0.08 กรัม/100 มิลลิกรัม	1. ตัดคะแนน 3-11 คะแนน 2. ปรับ 150 ปอนด์ – 150% ของรายได้ต่อสัปดาห์		ครั้งที่ 2 กรณีผู้กระทำความผิดบรรลุนิติภาวะ	1. ปรับไม่เกิน 4,000 ดอลลาร์ 2. จำคุกตั้งแต่ 30 วัน – 1 ปี 3. พักใบอนุญาตขับขี่ 180		ครั้งที่ 2	1. ปรับ 3,000–10,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ (ประมาณ 75,000-250,000 บาท)

ประเทศ	ตามระดับแอลกอฮอล์ในเลือด	อัตราโทษตามระดับแอลกอฮอล์ในเลือด	ประเทศ	ตามจำนวนครั้งที่กระทำความผิด	อัตราโทษตามจำนวนครั้งที่กระทำความผิด	ประเทศ	ตามจำนวนครั้งที่กระทำความผิด	อัตราโทษตามจำนวนครั้งที่กระทำความผิด
		3. พักใช้ใบอนุญาตขับขี่ 12-16 เดือน 4. เข้ารับการบำบัดรักษา 4.5 เดือน			วัน - 2 ปี 4. ต้องติดตั้งเครื่อง Ignition Interlock Device ถ้าหากกระทำความผิดตั้งแต่ 2 ครั้งขึ้นไปภายในระยะเวลา 5 ปี 5. ต้องจ่ายค่าธรรมเนียมรายปีเป็นจำนวนเงิน 2,000 ดอลลาร์เป็นระยะเวลา 3 ปี เพื่อรักษาสถานภาพของใบขับขี่			2. พักใช้ใบอนุญาตขับขี่อย่างน้อย 1 ปี 3. จำคุกไม่เกิน 12 เดือน
	0.138-0.206กรัม/100 มิลลิกรัม	1. ตัดคะแนน 3-11 คะแนน 2. ปรับ 150 ปอนด์ – 150% ของรายได้ต่อสัปดาห์ 3. พักใช้ใบอนุญาตขับขี่ 17-22 เดือน 4. เข้ารับการบำบัดรักษา 6เดือน		ครั้งที่ 3 กรณีผู้กระทำความผิดบรรลุนิติภาวะ	1.ปรับไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์ 2. จำคุกตั้งแต่ 2 – 10 ปี 3. พักใบอนุญาตขับขี่ 180 วัน – 2 ปี 4. ต้องติดตั้งเครื่อง Ignition Interlock Device ถ้าหากกระทำความผิด		ครั้งที่ 3 เป็นต้นไป	1. ปรับ 30,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ (ประมาณ 750,000 บาท) 2. พักใช้ใบอนุญาตขับขี่อย่างน้อย 1 ปี 3. จำคุกไม่เกิน 3 ปี

ประเทศ	ตามระดับแอลกอฮอล์ในเลือด	อัตราโทษตามระดับแอลกอฮอล์ในเลือด	ประเทศ	ตามจำนวนครั้งที่กระทำความผิด	อัตราโทษตามจำนวนครั้งที่กระทำความผิด	ประเทศ	ตามจำนวนครั้งที่กระทำความผิด	อัตราโทษตามจำนวนครั้งที่กระทำความผิด
					ตั้งแต่ 2 ครั้งขึ้นไปภายในระยะเวลา 5 ปี 5. ต้องจ่ายค่าธรรมเนียมรายปีเป็นจำนวนเงิน 2,000 ดอลลาร์เป็นระยะเวลา 3 ปี เพื่อรักษาสถานภาพของใบอนุญาต			
	0.207-0.275 กรัม/100 มิลลิกรัม	1. ตัดคะแนน 3-11 คะแนน 2. ปรับไม่เกิน 5,000 3. พักใช้ใบอนุญาตขับขี่ 23-28 เดือน 4. เข้ารับการบำบัดรักษา 7.5 เดือน 5. บริการสังคม		ครั้งที่ 1 กรณีผู้กระทำความผิดยังไม่บรรลุนิติภาวะ	1. ปรับไม่เกิน 500 ดอลลาร์ 2. ทำงานบริการสังคม 8-12 ชั่วโมง 3. ต้องเข้ารับการศึกษาอบรม 4. พักใบอนุญาตขับขี่ 30 วัน		กรณีเกิดอุบัติเหตุทำให้มีผู้บาดเจ็บหรือเสียชีวิต	เขียนไม่เกิน 6 ครั้ง (ตามกฎหมาย)
	สูงกว่า 0.275 กรัม/100 มิลลิกรัม	1. ตัดคะแนน 3-11 คะแนน 2. ปรับไม่เกิน 5,000 3. พักใช้ใบอนุญาตขับขี่ 29-36 เดือน		ครั้งที่ 2 กรณีผู้กระทำความผิดยังไม่บรรลุนิติภาวะ	1. ปรับไม่เกิน 500 ดอลลาร์ 2. ทำงานบริการสังคม 20-40 ชั่วโมง 3. อาจมีคำสั่งศาลให้เข้ารับ			

ประเทศ	ตามระดับแอลกอฮอล์ในเลือด	อัตราโทษตามระดับแอลกอฮอล์ในเลือด	ประเทศ	ตามจำนวนครั้งที่กระทำ ความผิด	อัตราโทษตามจำนวนครั้งที่กระทำ ความผิด	ประเทศ	ตามจำนวนครั้งที่กระทำ ความผิด	อัตราโทษตามจำนวนครั้งที่กระทำ ความผิด
		4. เข้ารับการบำบัดรักษา 9 เดือน 5. บริการสังคม			การฝึกอบรม 4. พักใบอนุญาตขับขี่ 60 วัน			
				ครั้งที่ 3 กรณีผู้กระทำความผิดยังไม่บรรลุนิติภาวะ	1. ปรับตั้งแต่ 250-2,000 ดอลลาร์ 2. อาจมีคำสั่งศาลให้เข้ารับการฝึกอบรม 3. พักใบอนุญาตขับขี่ 180 วัน			